

горѣ. Въ Румжния бѣше станало съединението на двѣтѣ княжества: Влашко и Богданско, бѣше избранъ за единственъ князь на съединенитѣ княжества Куза, значи и тамъ миръ и спокойствие.

Но въ първата половина на втората ми година въ Виена, яви ми чичо Диму Мжнзовъ, че членовѣтѣ на дружеството, което се бѣше рѣшило да ме подържа до гдѣ свърша въ Виена, се спрѣчкали и не искали вече да ми помагатъ. Той самъ, Диму Мжнзовъ, ми проважда малко пари, и ми пише съ тѣхъ да се завърна въ Браила. Какво да правя? Трѣбвахъ ми още шестъ мѣсеци да довърша поне двѣтѣ си години. Рѣшихъ се да прѣдавамъ на нови българи, които идѣха отъ България да се установяватъ като търговци — комисионери, нѣмски езикъ и да слѣдвамъ наукитѣ си до свършванието поне на втората учебна година. Така и направихъ. Щомъ свършихъ втората година трѣбваше да напустна Виена.

Но кждѣ да ида?

Въ България не можахъ да ида, понеже а) бѣхъ компромитиранъ прѣдъ турцитѣ по бѣлградскитѣ работи, и б) Митхатъ паша бѣше обърналъ внимание върху моята книга: „Освобождението на Сърбитѣ“, и колкото екземпляри уловили турскитѣ власти тукъ-тамъ ги изгорили; затворили брата ми за нея и търсили да уловятъ мене. Тогава азъ се рѣшихъ, да ида пакъ въ Бѣлградъ. Седѣхъ тамъ малко врѣме. Но понеже се познавахъ съ нѣкои министри, а особено съ министра на просвѣщението Цукича, рѣшихъ се да ида при него. Разказвамъ му положението си, като му казвамъ, че въ България не смѣя да се връщамъ сега. Той ме съвѣтва да постѣпя като чиновникъ по сѣдебното вѣдомство или пъкъ ако желая по-добрѣ, да се съглася да ида въ Македония като учителъ съ много добра заплата, като въ сѣщо врѣме ми поразказа каква програма ще слѣдвамъ тамъ. Отъ това азъ разбрахъ, че сръбскитѣ шовинисти *обърнали вече око на Македония*. Това бѣше въ края на 1863 година. Ка-